

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Ježoviczovou v právní věci žalobce: **N.N.H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. bytem PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé Armády 1000, zastoupeného Mgr. Alešem Hájovským, advokátem se sídlem Tachov, nám. Republiky 57, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26.5.2010 č.j. OAM-87/ZA-14-ZA10-2010, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 26.5.2010 č.j. OAM-87/ZA-14-ZA10-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody, pro něž by mohla být mezinárodní ochrana udělena. Podle rozhodnutí žalovaného nesplnil žalobce ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a citovaného zákona, když vycházel z informačních zdrojů o zemi původu žalobce.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včas žalobu, v níž uvedl, že žalovaný rozhodl nesprávně. Zdůrazňoval, že je otcem nezletilé dcery H. Y. P. nar. X a obnovil soužití s její matkou. Hodlá setrvat na území České republiky, když ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Navrhoval proto zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30.7.2010 uvedl, že vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení azylu, z nichž bylo nepochybně zjištěno, že žalobce nebyl členem žádné politické strany, ve své vlasti se neangažoval. Pokud sdělil, že během své návštěvy ve Vietnamu se bavil se známými o svobodě v Evropě a nespokojeností s režimem ve Vietnamu, což měli zaslechnout příslušníci obecní policie a úředníci z radnice a měli ho upozornit, že dostane trest, pokud se takto bude vyjadřovat, pak z těchto skutečností nelze učinit závěr, že by byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce udělil plnou moc k zastupování v řízení Mgr. Aleši Hájovskému, advokátovi, a to dne 18.6.2010.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy ke dni 26.5.2010 (§ 75 odst. 1 zákon č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění - dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal 8.3.2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V České republice měl vyřízeno povolení k trvalému pobytu v letech 2001-2009. Uváděl, že naposledy Vietnam opustil 12.6.2009, protože chtěl být se svým otcem, žádný jiný důvod neměl. V České republice byl zvyklý žít po dobu už asi devíti let, má zde novou přítelkyni a dítě s původní přítelkyní. Chce ho vychovávat, a proto podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

- žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna dne 8.3.2010, žádost psanou vlastní rukou žalobce téhož dne a protokol o pohovoru s žalobcem k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 16.3.2010, z něhož bylo zjištěno, že žalobce zdůrazňoval, že v průběhu pobytu na území České republiky byl opakovaně „trestán, když řídil 3x automobil bez řidičského oprávnění“. Poté byl ve vězení, trest již vykonal, a to v r. 2007. Otcovství k dceři uznal až později, poněvadž v době, kdy byl ve vězení, matka dítěte uzavřela manželství s jiným Vietnamcem.

Zajímá ho pouze jeho dítě a v současné době již má jinou přítelkyni, s níž žije ve společné domácnosti. O dceru se však vždy staral a chce se o ni starat i nadále. Ve Vietnamu na návštěvě hovořil se známými o svobodě v Evropě, mluvil o tom, že je tam vláda jedné strany a úředníci z obecní policie a úředníci z radnice jej varovali, že takto se vyjadřovat nesmí. Obává se proto, že při dalším návratu do Vietnamu by „dostal nějaký trest“. Dále spis obsahuje zápis o určení otcovství souhlasným prohlášením rodičů před Matričním úřadem v Praze 8 sepsaný dne 7.9.2009, z něhož bylo zjištěno, že žalobce jako otec a matka T. H. P. učinili souhlasné prohlášení, že otcem dcery H. Y. P., nar.X je žalobce.

Správní spis dále obsahuje rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2010 č.j. OAM-87/ZA-14-ZA10-2010, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

Správní orgán uvedl, že žadateli byla v průběhu správního řízení poskytnuta možnost seznámit s informacemi o zemi původu a vyjádřit se k nim. Ke své žádosti nesdělil žádné informace, ale doložil písemné materiály na podporu svých tvrzení. Tyto žadatelem doložené materiály pečlivě prostudoval, ale nenalezl v nich žádnou souvislost s tvrzeními a skutečnostmi uváděnými žadatelem. Konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán nedospěl k závěru, že jmenovaný je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 a) zákona o azylu.

Po provedeném správním řízení nedošel správní orgán ani k závěru, že by jmenovaný mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů.

Žalovaný poukázal na Informaci MZV, č.j. 103424-13/2008-LPTP z 21.4.2008 k č.j. MV-31648-1/OAM-2008, z níž bylo zjištěno, že Vietnamci pobývající nelegálně v zahraničí nebo v zemích, kde žádali o azyl, nejsou postihováni za tento pobyt a vydávají jim i „ztracené doklady“.

Žalovaný na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Dále dospěl k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po posouzení všech uvedených souvislostí, správní orgán nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu pro výše jmenovaného.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Správní orgán uvedl, že při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především z výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl.

Žadatel není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany. Správní orgán rozhodující ve věci na základě správního řízení dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu, a doplňkovou ochranu neudělil.

Správní orgán si pro rozhodnutí opatřil a do správního spisu založil Informaci MZV č.j. 103424-13/2008-LPTP z 21.4.2008 k č.j. MV-31648-1/OAM-2008

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro dle ust. § 2 odst.8 tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst.9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části

státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. třetího předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14).

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany podle odst. třetího trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. Bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu dobrovolně, bez nátlaku, bez násilí, když v podstatě jediným důvodem byla jeho snaha nadále žít v České republice, kde má novou partnerku a nezletilé dítě s původní partnerkou.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu ani podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu

správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb. K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky, slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně

pokračování

- 8 -

64Az 8/2010

stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodoval za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 7.12.2012

**JUDr. Miroslava Ježoviczová
samosoudkyně**